

ת"פ 49659/06/11 - מדינת ישראל נגד מוחמד גבארין, מחמד טאה - ההליכים בעניינו הוטלו לאחר מתן הכרעת דין תוך שניתן צו מעצר כללי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49659-06-11 מדינת ישראל נ' גבארין ואח' 12 ינואר 2015

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מוחמד גבארין
2. מחמד טאה - ההליכים בעניינו הוטלו לאחר מתן הכרעת דין תוך שניתן צו מעצר כללי

הנאשמים

גזר-דין לעניין נאשם 1

רקע

1. הנאשם 1 (להלן גם: הנאשם) הורשע לאחר ניהול הוכחות במכלול העבירות שיוחסו לו בכתב-האישום שהוגש כנגדו כדלקמן: התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין; והסעת שוהה בלתי חוקי שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל).

יוער כי ההליך כולו נוהל כנגד שני הנאשמים יחדיו וגם הכרעת-הדין ניתנה בעניינם של שני הנאשמים. עם זאת, בדיון האחרון הותלה ההליך בעניינו של הנאשם מס' 2, שהינו תושב שטחים, עקב אי התייצבותו לדיונים באופן חוזר ונשנה (תוך שהוצא כנגדו צו מעצר). לפיכך, ביום 29.12.2014 נשמעו טיעונים לעונש בעניינו של הנאשם 1 בלבד.

2. ואלה הממצאים שנקבעו בהכרעת-הדין שניתנה ביום 20.10.2014:

מספר ימים לפני האירוע נשוא כתב-האישום, שכר הנאשם באמצעות אחר (אדם בשם אבו-שרך), רכב מסוג מזדה 3 מחברה להשכרת רכבים (להלן: הרכב או המזדה). ביום 23.6.2011, בסמוך לשעה 18:00, הגיע הנאשם כשהוא נוהג ברכב המזדה הנ"ל, לאזור "פארק-בגין" בסמוך למחסום חוסאן. הנאשם אסף לרכב שלושה נוסעים שיצאו מתוך כפר ואדי-פוקין (שאינו בשטח ישראל). בהכרעת-הדין נקבע כי אחד הנוסעים היה הנאשם מס' 2, שאין חולק כי הינו תושב האזור וכי הוא נעדר היתר כניסה ושהייה בישראל. כל הארבעה נסעו לגן-יבנה ומשם ליבנה. בסביבות השעה

21:45 עצר הנאשם את רכב המזדה ברחוב הגליל בעיר יבנה. באותו שלב, ירדו מרכב המזדה שלושת הנוסעים (ובהם הנאשם מס' 2), בעוד הנאשם נותר ברכב לבדו, כשהמנוע מונע.

לפי ממצאי הכרעת-הדין, בעת שרכב המזדה עצר ביבנה, ביצעה החבורה התפרצות לבית המגורים של משפחת ירימי ברחוב הציפורן 8 ביבנה (הסמוך לרחוב הגליל שם עצר הרכב), וזאת בעת שבני-הזוג ירימי שהו בחו"ל. הנאשם מס' 2 והשניים הנוספים שירדו עימו מרכב המזדה, הגיעו לבית המגורים של משפחת ירימי, שברו את סורג דלת ההזזה הקדמית של החצר שפונה לכיוון סלון הבית, עקרו את מערכת האזעקה ממקומה ונכנסו לבית. בתוך הבית זרעו השלושה הרס רב בכל החדרים, וגנבו חפצים שונים ובהם: פלאפון, שני שעוני-יד ותחפושת-פורים. לאחר מכן, שבו השלושה עם השלל לרכב המזדה, בעוד הנאשם המתין להם ברכב. משם, המשיך הנאשם בנסיעה רצופה מיבנה לכיוון ירושלים, כשבמזדה נוסעים יחד עימו הנאשם מס' 2 והשניים הנוספים. בסמוך לשעה 23:00, בעת שרכב המזדה עצר לפני רמזור אדום בכביש 9 בין צומת רמת שלמה לצומת הגבעה הצרפתית בירושלים, כוח המשטרה הסמוי שעקב אחרי רכב המזדה, הפך לגלוי. הכוח המשטרתי עצר את הרכב בנקודה גיאוגרפית הנמצאת במרחק של דקות נסיעה בודדות לשטחים (פיסקה 13 להכרעת-הדין).

בזמן ביצוע המעצר, כל ארבעת יושבי המזדה ברחו ממנה. שניים שזהותם אינם ידועה למאשימה הצליחו להימלט מהשוטרים. הנאשם (וכן נאשם מס' 2) ברחו לכיוון ואדי תלול בצד הדרך. עקב כך, נאלצו השוטרים לנהל מרדף רגלי אחריהם בתוך הואדי התלול תוך סיכון עצמם. שני הנאשמים נתפסו בואדי לאחר שניסו להסתתר מפני השוטרים ולהתנגד בכוח למעצרים.

בחיפוש שנערך לאחר המעצר, נתפסו ברכב המזדה ובקרבתו שלוש זוגות כפפות ומברג. עוד נתפסו בתא-המטען של הרכב לום, דיסק חיתוך ופטישון מקצועי. בנוסף, נמצאה בתא המטען של הרכב ציפית לבנה, ובתוכה פריטים שנגנבו מבית משפחת ירימי (לרבות: פלאפון, שני שעוני יד ותחפושת-פורים).

על-בסיס כל הממצאים האמורים, הורשע הנאשם במכלול העבירות שיוחסו לו בכתב-האישום, כמפורט בראשית הדברים. למען שלמות התמונה, אציין כי המאשימה לא ייחסה לנאשם עבירות בגין המרדף הרגלי שהתנהל אחריו בואדי ובגין התנגדותו בכוח למעצר (אף כי עובדות אלה נטענו מלכתחילה בפרק העובדות שבכתב-האישום שהוגש כנגד הנאשם). בהכרעת-הדין צוין כי העובדות האמורות הוכחו לפניי, וכי הן מהוות חלק מנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם (שם, פיסקה 42).

3. הסנגור ביקש שהות להיערך לטיעונים לעונש ולהצטייד בראיות לעונש בעניין מרשיו. בהתחשב בכך, הוריתי על דחיית מועד הטיעונים לעונש. כאמור, ההליכים בעניינו של הנאשם מס' 2 הותלו, ואילו הטיעונים לעונש בעניינו של הנאשם נשמעו ביום 29.12.2014.

טיעוני הצדדים לעונש

4. המאשימה עמדה על חומרת העבירות ונסיבות ביצוען ועל הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעטיין. לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין כל העבירות בהן הורשע הנאשם נע בנסיבות המקרה מ- 24 ועד 48 חודשי מאסר בפועל. המאשימה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחם הנטען, וכן להטיל על הנאשם

מאסר על-תנאי, קנס כספי שלא יפחת מ- 10,000 ₪, ופיצוי בסך 7,000 ₪ לבעלי הדירה.

מנגד, בא-כוח הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר על-תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשן, ועתר להסתפק ב- 6 חודשי עבודות שירות.

הנאשם בדבריו לפני הביע צער על כך שלדבריו: "ראיתי אדם מסכן ברחוב ועזרתי לו. אני מצטער שעשיתי טעות בחיי שאספתי אותו באבו-גוש ואני מצטער על מה שקרה כתוצאה מזה" (פרוטוקול דיון מיום 29.12.2014, עמ' 118, ש' 3-1). יוער כי בדבריו אלה, שב הנאשם על הגרסה שהעלה בעדותו במשפט, לפיה אסף בתמימות עובר אורח באזור אבו-גוש, וכי לא היה קשור להתפרצות שארעה בדירה בעיר יבנה.

5. בטרם אפנה לדון בגזירת עונשו של הנאשם, אציין כי הסנגור עתר להגשת תסקיר בעניין מרשן שהינו תושב ישראל (זאת, להבדיל מנאשם מס' 2 שהינו תושב שטחים). המאשימה התנגדה להגשת תסקיר. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, לא ראיתי להורות על הגשת תסקיר בתיק. כך הוא הדבר, נוכח משקלם המצטבר של הטעמים הבאים: ראשית, מלוא נתוניו האישיים של הנאשם הוצגו לפניי בטיעוניו של הסנגור. כמו כן, הוצגו לפניי מסמכים בכתב הנוגעים למקום עבודתו הנוכחי של הנאשם ולמצבה הרפואי של אמו. זאת ועוד; אחיו הגדול של הנאשם נכח באולם-הדיונים, ואפשרתי לו לבקשתו לומר את דבריו, במסגרתם הוא התייחס למצב המשפחתי וכן למצב הרפואי של אם הנאשם (שנכחה אף היא באולם-הדיונים). שנית, מדובר בנאשם שלא נטל אחריות למעשיו, לרבות בדברים שנשא לפני בית-המשפט בתום הטיעונים לעונש, ולאחר מתן הכרעת-דין מרשיעה בעניינו. זו היא כמוכן זכותו של הנאשם, אולם במצב של אי לקיחת אחריות, פוחת הטעם בהכנת תסקיר (בשים לב לכך שיתר נתוניו האישיים של הנאשם נפרשו לפניי בהרחבה בטיעונים לעונש). שלישית, לא מדובר בתיק גבולי מבחינת עונש המאסר בפועל, ועל כך ארחיב בדבריי להלן. בהתחשב בכל אלה, לא ראיתי להורות על הכנת תסקיר בתיק.

ריבוי עבירות - הערה מקדימה

6. מאחר שהנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות, השאלה המתעוררת בפתח הדיון הינה האם מדובר באירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם, או שמא מדובר במספר אירועים שיש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם ענישה נפרד (ראו: סעיף 40 לחוק העונשין).

7. בחינת הממצאים שנקבעו בהכרעת-הדין מעלה כי המקרה בכללותו התרחש במספר שלבים: בשלב הראשון, בסביבות השעה 18:00 אסף הנאשם לרכב המזדה שלושה נוסעים שיצאו רגלית מתוך כפר ואדי-פוקין, ובהם הנאשם מס' 2 (שהינו תושב שטחים ללא היתר כניסה לישראל). הנאשם והנוסעים שאסף אל רכבו, נסעו ליבנה. שלב זה נוגע לעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי בה הורשע הנאשם.

בשלב השני, הנאשם מס' 2 ירד מהרכב ברחוב שסמוך לבית משפחת ירימי ביבנה, וזאת ביחד עם השניים האחרים שנסעו ברכב. השלושה התפרצו לבית וגנבו משם רכוש, ואז חזרו לרכב עם הרכוש הגנוב, בעת שהנאשם המתין שם. לאחר מעצר הנאשמים, נמצאו ברכב מכשירי פריצה וכן רכוש שגנבו מבית-משפחת ירמי. שלב זה של האירוע נוגע לעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה; גניבה; וכן החזקת מכשירי פריצה בהן הורשע הנאשם.

השלב השלישי והאחרון במסכת העובדתית נשוא כתב-האישום נוגע לנסיבות מעצרו של הנאשם (שהתבצע בסביבות השעה 23:00), קרי- למרדף הרגלי אחריו בואדי התלול שבצד הדרך, וכן להתנגדותו בכוח למעצרו (כאמור, לנאשם לא יוחסה עבירה כלשהיא בגין שלב זה, אולם מדובר בחלק מנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם בגין חלקו בשלבים הקודמים של המסכת העובדתית).

8. על-פני הדברים, ניתן למצוא פנים לכאן ולכאן בשאלה עימה פתחתי, האם מדובר באירוע כולל אחד לצורך קביעת מתחם עונש הולם, או שמא מדובר במספר אירועים שיש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם ענישה נפרד. לכאורה, ניתן להבחין בין כל שלב הן מבחינה כרונולוגית (במישור רצף האירועים שהתרחשו באותו ערב), והן מבחינה מהותית (כאמור, בכל שלב בוצעו עבירות שונות). לפיכך, יכול לטעון הטוען כי ניתן לקבוע בגין השלב הראשון ובגין השלב השני מתחמי ענישה נפרדים, אשר יושפעו בין היתר מנסיבות הביצוע בשלב השלישי (ראו: סעיף 40(ב) רישא לחוק העונשין).

לאחר ששקלתי בדבר, אני סבורה כי אין מקום לפיצול ההתרחשות נשוא כתב-האישום למספר אירועים עם מתחמים נפרדים: ראשית, עסקינן במעשים שבוצעו כולם ברצף זמנים אחד באותו הערב, במסגרת פרק-זמן של שעות ספורות (מסביבות השעה 18:00 ועד סביבות השעה 23:00 ביום 23.6.2011). שנית, קיימת זיקה הדוקה בין העבירות שהנאשם ביצע בשלבים השונים של המסכת העובדתית נשוא כתב-האישום, שכן העבירה של הסעת השב"ח נועדה לאפשר את ביצוע עבירות הרכוש. בעיניי, הדבר תומך בהיותן של מלוא העבירות בהן הורשע הנאשם, בבחינת אירוע אחד כולל לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם. זאת, הן לפי מבחן "הקשר ההדוק" והן לפי המבחן "הצורני-עובדתי" (ראו: הגישות הפרשניות למונח "אירוע" בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

בהקשר זה, אני רואה להתייחס לפסיקתו של כב' השופט זילברטל בע"פ 772/13 יחיא נ' מדינת ישראל, פסקאות 9 ו-12 (29.6.2014). באותה פרשה, המסכת העובדתית כללה עבירה של שב"ח ועבירה של שוד. בית-המשפט העליון פסק כי בנסיבות אותו מקרה קונקרטי, לא היה מקום לראות את שתי העבירות כאירוע כולל אחד, אלא היה מקום לקבוע מתחם נפרד לכל אחת מן העבירות. עם זאת, ראוי לציין כי באותה פרשה, הנאשם נכנס ושהה בישראל שלא כדין במשך מספר ימים, מעבר לגבולותיו של אירוע השוד שהיה נקודתי. על רקע זה, פסק כב' השופט זילברטל כי יש להתייחס לעבירת השב"ח כאירוע מנותק ונפרד מעבירת השוד. מנגד, במקרה שלפניי, הנאשם מס' 2 נכנס לישראל בעזרת הנאשם שעות ספורות לפני ביצוע עבירות הרכוש, כאשר זמן קצר לאחר ביצוע ההתפרצות והגניבה בבית משפחת ירימי, שני הנאשמים נעצרו כשהם בדרכם לירושלים, במיקום הקרוב גיאוגרפית ליציאה לשטחים. מכאן עולה שתכלית הביצוע של עבירת הסעת השב"ח הייתה לאפשר את ביצוע עבירות הרכוש.

בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי אין מקום לפצל את המסכת העובדתית נשוא כתב-האישום לאירועים נפרדים, אלא יש לראות את כל מעשיו של הנאשם בגדר אירוע אחד, בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד כולל. יחד עם זאת, אראה להתייחס לכל אחד מ"המעשים" שביצע הנאשם במסגרת השלבים השונים של האירוע הכולל, וזאת במסגרת ניתוח השיקולים לקביעתו של מתחם העונש ההולם (ראו והשוו: ניתוח המונח "אירוע" והיחס בינו לבין המונח "מעשה" בע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל; עוד ראו לאחרונה את יישום הלכת ג'אבר בע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014)).

מתחם הענישה ההולמת

9. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

10. **בכל הנוגע לעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי** - מדובר בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, שעניינה הסעת שב"ח בנסיבות שאינן מחמירות. העבירה פוגעת בשמירת המדינה על שעריה ובהגנה על שלום הציבור ובטחונו. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה הייתה משמעותית, שכן הנאשם הסיע תושב שטחים (הנאשם מס' 2) ושניים נוספים שזהותם אינה ידועה, מכפר ואדי-פוקין אל יבנה שבתחומי ישראל, וזאת לצורך ביצוע עבירות רכוש. אין מדובר, אפוא, בהסעת שב"ח על רקע אישי או עסקי, אלא תכלית ביצוע העבירה הייתה להכניס שב"ח לתחומי המדינה לצורך ביצוע עבירות רכוש בתוכה. מדיניות הענישה בנוגע לעבירה של הסעת שב"ח בנסיבות אלה הינה מחמירה, ועל דרך הכלל מושתתת על עונשי מאסר בפועל (ראו: רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-16 (12.2.2006); עוד ראו והשוו: ת"פ (י-ם) 3799-01-13 מדינת ישראל נ' אבו גרביה, פסקה 8 (9.9.2013). בנסיבות אותה פרשה קבעתי כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה נפרדת של הסעת שב"ח לתחומי המדינה במטרה לבצע עבירות רכוש בישראל, **נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל**. יוער כי ערעור על אותו גזר-דין נדחה בעפ"ג (י-ם) 4414-11-13 שוויקי נ' מדינת ישראל (24.2.2014).

11. **אשר לעבירות הרכוש של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה; גניבה; וכן החזקת מכשירי פריצה** - רבות נכתב בפסיקתם של בתי-המשפט על הערכים המוגנים הנפגעים בגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים, בוודאי כאשר מתלוות לביצועה עבירות נוספות כדוגמת גניבה והחזקת מכשירי פריצה. בקצרה ייאמר כי תכליתן של עבירות אלה הינה הגנה על קניינו ורכושו של הפרט, על פרטיותו וכן על תחושת הביטחון האישי שלו בתוך ביתו שאמור להיות מבצרו. יש להוסיף כי עבירת ההתפרצות לדירת מגורים, טומנת בחובה גם פוטנציאל להתפתחות אלימה ולפגיעות בגוף ובנפש (למרבה המזל, סיכון מסוג זה לא התממש בתיק זה).

בחינת נסיבות ביצוע עבירות הרכוש במקרה דנן מלמדת כי עסקינן בעבירות מתוכננות היטב, שבוצעו תוך שיתוף פעולה של מספר אנשים (חלקם מישראל וחלקם מהשטחים), וכללו גם שכירת רכב מבעוד מועד על-ידי הנאשם, וכן החזקת מכשירי פריצה ברכב השכור. יוער כי מכיוון שהנאשמים נסעו מאזור פארק-בגין עד לעיר יבנה ופרצו לבית-מגורים ספציפי בעת שבעליו שהו בחו"ל, נראה כי בחירת היעד לביצוע עבירות הרכוש הנדונות, לא היה מיקרי. מכל מקום, הפורצים עקרו את מערכת האזעקה ממקומה, זרעו בבית הרס רב בכל חדריו, וגנבו משם רכוש (לרבות מכשיר טלפון הנייד, שעוני-יד עם הקדשה אישית חרוטה על גב אחד מהם, וכן תחפושת-פורים שייכת לנכדתם של בני-הזוג ירימי). ניתן לשער את הבהלה, את עוגמת הנפש ואת תחושת אובדן הפרטיות והביטחון האישי שחשו בני-הזוג ירימי - שהינם אנשים מבוגרים - בעת שגילו כי ביתם נפרץ בזמן ששהו בחופשה בחו"ל, וכי הפורצים הותירו אי-סדר והרס בדירה ואף נטלו משם חפצים אישיים.

לא נעלם מעיני כי הנאשם נותר ברכב בזמן ההתפרצות לדירתם של בני-הזוג ירימי. עם זאת, יש לזכור כי הנאשם הוא זה ששכר מבעוד מועד באמצעות אחר את הרכב בו נמצאו מכשירי הפריצה, והוא זה שנהג ברכב לאורך כל האירוע, והסיע את יתר המבצעים-בצוותא (לרבות את הנאשם מס' 2 שהינו תושב שטחים) לזירת עבירות הרכוש ובחזרה ממנה. מכאן שהנאשם היווה חוליה חשובה ומרכזית לצורך ביצוע עבירות הרכוש.

מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בגין עבירות הרכוש מן הסוג בו עסקין, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשיים מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה, קבע כב' השופט שהם כי:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים".

(רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014)).

באופן כללי, ניתן לומר כי כאשר מדובר בעבירות של התפרצות לבית מגורים, גניבה והחזקת מכשירי פריצה שבוצעו בצוותא ו/או תוך תחכום ותכנון מוקדם ו/או זריעת הרס בבית המגורים, אושרו לא פעם מתחמי ענישה הולמת **שנעו מ- 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל** (ראו והשוו למשל: רע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (23.2.2014) שניתן במותב תלתא; עפ"ג (י-ם) 21338-11-13 גנימאת נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (6.1.2014); עפ"ג (י-ם) 38716-02-14 אבו זאיידה נ' מדינת ישראל, עמ' 7 ש' 5 (25.6.2014); עפ"ג (חי') 64551-10-13 זינו נ' מדינת ישראל, פסקה י"ד (6.2.2014)).

בנסיבות עניינו של הנאשם, אני סבורה כי על מתחם הענישה ההולמת המתייחס לכלל האירוע נשוא כתב-האישום, להיות **גבוה** יותר מהמתחם שהוזכר. לכך שתי סיבות מרכזיות: ראשית, מתחם העונש ההולם לגבי מכלול המסכת העובדתית נשוא כתב-האישום, מתייחס לא רק לעבירות הרכוש, אלא גם לעבירה של הסעת שב"ח. פשיטא כי נוכח קיומה של עבירה נוספת בה הורשע הנאשם, מתחם העונש ההולם בגין האירוע בכללותו צריך להיות מחמיר יותר ביחס למתחם שהיה נקבע אילו עבירות הרכוש היו עומדות לבדן.

שנית, במסגרת שקילת נסיבות ביצוע העבירות לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולם כולל יש להתחשב, בין היתר, בכך שכאשר המעקב של הכוח המשטירי אחרי רכב המזדה הפך ממעקב סמוי למעקב גלוי, שני הנאשמים ברחו מהשוטרים לכיוון ואדי תלול. עקב כך, השוטרים נאלצו לרדוף אחריהם אל תוך הואדי. מעדויות השוטרים שנשמעו לפניי עלה בבירור כי הדבר סיכן את שלומם של השוטרים, שכן שני הנאשמים בחרו לברוח לתוך ואדי תלול וסלעי (כך למשל, אחד השוטרים התגלגל במורד הואדי במהלך אותו מרדף). זאת ועוד; השוטרים נאלצו להיאבק עם הנאשם שהתנגד בכוח למעצרו (פסקאות 26-27 להכרעת-הדין). עובדות אלה מהוות אף הן חלק מנסיבות ביצוע העבירות בגין הורשע הנאשם (ראו: סוף פסקה 2 בדבריי לעיל), והן משפיעות על קביעת מתחם העונש ההולם למכלול האירוע.

12. סוף דבר; בהתחשב במכלול השיקולים עליהם עמדתי, אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם ונסיבות ביצוען נע מ- 15 ועד 27 חודשי מאסר בפועל**. כמו כן, יש מקום לגזירת קנס, בשים לב למניע הכלכלי המונח בבסיס עבירות הרכוש, ועל-מנת להפוך אותן לבלתי משתלמות. **מתחם הקנס ההולם בנסיבות המקרה נע ממספר אלפי ₪ ועד 10,000 ש"ח**. לא ראיתי לחרוג ממתחמים אלה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור, ואף לא ראיתי לחרוג מהם לקולא משיקולי שיקום.

גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם

13. **לקולא**, ראיתי לשקול את העובדה שהנאשם חסר עבר פלילי (ראו: סעיף 40יא(11) לחוק העונשין). עוד ראיתי לשקול את גילו הצעיר יחסית של הנאשם, אף כי אני רואה לציין שהנאשם היה כבן 22 בעת ביצוע העבירות, כך שאין מדובר באדם שהיה קרוב לגיל הקטינות (ראו: סעיף 40יא(1) לחוק העונשין). מבחינת הנסיבות האישיות - מטיעוני של הסנגור, מדברי אחיו הגדול של הנאשם לפניי, וכן ממכתב שהוגש לי מטעם החברה המעסיקה של הנאשם, עולה כי הנאשם עובד בחברה קבלנית מאז חודש יוני 2014 בתפקיד שהוגדר במכתב "עובד בנייה פשוט". כמו כן, מתייעוד רפואי שהוגש לעיוני עולה כי אמו של הנאשם, שהינה כבת 59, אובחנה כחולה במחלת הסרטן ונותחה ביולי 2014. מטיעוני הסנגור ומדברי אחיו הגדול של הנאשם באולם-הדיונים, עלה כי הנאשם חי עם האם ביחד עם אחיו במחנה הפליטים שועפט, וכי השניים מסייעים לאם בהגעה לבדיקות ולטיפולים הרפואיים (הוסבר כי אבי המשפחה חסר רישיון נהיגה וחסר רכב). כמו כן, מהטיעונים לפניי עלה כי הנאשם מסייע ביחד עם אחיו בפרנסת ההורים. בהתחשב בכך, ובשים לב לעובדה שהנאשם מעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל בעבר, ניתן להניח כי עונש מסוג זה לא יהיה קל עבור הנאשם ועבור בני משפחתו (ראו: סעיף 40יא(1) ו-(2) לחוק העונשין).

14. **מנגד**, עומדים חומרת המעשים והצורך להעביר מסר עונשי ברור שירתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותם (ראו: סעיפים 40 ו-40 לחוק העונשין). אוסיף ואומר כי הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום, כאשר במסגרת משפטו נשמעו מספר רב יחסית של עדים (לרבות כאלה שהגיעו ממקומות מרוחקים ברחבי הארץ למתן עדות בבית-המשפט, בנוגע למזכרים או דו"חות פעולה קצרים שבסופו של דבר הוגשו לעיוני בהסכמת הסנגור בשלב החקירה הראשית, ללא חקירה נגדית מהותית). אמת, כפירה באשמה וניהול משפט על-ידי הנאשם, אינם נזקפים לחובתו. עם זאת, ברי כי לא ניתן להקל עם הנאשם ביחס למי שנטל אחריות, חסך במשאבים ציבוריים ועשה מאמץ לחזור למוטב (ראו והשוו: סעיף 40יא(4) עד (6) לחוק העונשין).

בכל הנוגע לחלופי-זמן של כשלוש שנים וחצי מעת ביצוע העבירות (סעיף 40יא(10) לחוק העונשין) - כתב-האישום הוגש בסמוך לאחר מועד ביצוע העבירות. בהכרעת-הדין פורטה השתלשלות העניינים בתיק, וממנה עולה בבירור כי להגנה הייתה תרומה מהותית להתמשכות ההליכים (ראו: שם, פסקה 3). בנסיבות אלה, אינני רואה בחלופי הזמן שיקול משמעותי לקולא בעניינו של הנאשם.

15. באיזון הכולל בין מכלול השיקולים לקולא ולחומרה, אני סבורה כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם מעל לרף התחתון של המתחם שנקבע, וזאת לצד מאסר מותנה הצופה פני עתיד. בנוסף, נוכח המניע הכלכלי שבבסיס ביצוע עבירות הרכוש, אני רואה לגזור קנס כספי. בקביעת שיעור הקנס, אתחשב במצב הכלכלי של הנאשם ובני משפחתו, וכן בכך שמדובר במאסר בפועל ראשון עבור הנאשם שמשכו אינו קצר. זאת ועוד; נוכח ההרס הרב שנותר בדירתם של משפחת ירימי בעקבות ההתפרצות, לרבות עקירת מערכת האזעקה ממקומה (כך נקבע בממצאי הכרעת-הדין), וכן נוכח עוגמת הנפש הנלוות לכך, ראיתי לגזור פיצוי לטובת המתלוננים. בקביעת שיעור הפיצוי לקחתי בחשבון כי חפצים שנגנבו מהדירה, הוחזרו למשפחת ירימי. אציין כי מאחר שהמאשימה לא עתרה להטלת עונש פסילה בעניינו של הנאשם, ראיתי להימנע מכך.

סוף דבר

16. אשר על כן, ונוכח מכלול הטעמים האמורים, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 26.2.2015 עד השעה 10:00 במגרש הרוסים בירושלים.

ב. מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש שהיא עוון (למעט החזקת רכוש החשוד כגנוב) או עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ג. מאסר על תנאי של 7 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש שהיא פשע.

ד. פיצוי בסך כולל של 3,000 ₪ לשני המתלוננים בתיק. הפיצוי ישולם מתוך ההפקדה בתיק.

המאשימה תמסור את פרטי המתלוננים למזכירות בתוך 3 ימים מהיום על-מנת שהכסף יועבר לידיהם.

ה. קנס בסך 4,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם מתוך ההפקדה בתיק.

ו. ככל שהפלאפונים והשעונים של המתלוננים לא הוחזרו לידיהם, יש להחזירם למתלוננים.

ז. הפטישון והפנס שנתפסו יושמדו.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ה, 12 ינואר 2015, במעמד הצדדים.